

Příští tři zimy budou vážně tvrdé pro vlády i občany, ale jsme odolnější, než si myslíme

svobodny-svet.cz/pristi-tri-zimy-budou-vazne-tvrde-pro-vlady-i-obcany-ale-jsme-odolnejsi-nez-si-myslime

8. listopadu 2022

*Evropa řeší, jak si může poradit s nedostatkem plynu. Zatímco politici dumají a konají, nebo také nekonají, v lidech se začíná zdvihat zlost a jsou slyšet i na ulicích a náměstích. A to zdaleka nejen u nás, ale také v Německu, Británii i jinde. Podaří se politikům zajistit pro domácnosti a průmysl dostatek energií za tak přijatelné ceny, že lidé zůstanou v klidu? Anebo budou lidé přicházet nejen o teplo, ale také o práci, úspory, a o vše, na čem doposud stála společenská smlouva? Co nás čeká? Drobný nekomfort, nebo nejhorší občanské nepokoje od druhé světové války? Nelitují teď politici entuziazmu, se kterým se pustili do protiruských sankcí, nebo jsou naopak na sebe stále hrdí? Ale především, jak se připravit na zimní měsíce? „Nemáme se čeho obávat“, jak tvrdí vládní politici? A co všechno se dá udělat, aby se situace postupně zase dostala do normálu? To jsou témata, která otevřeme se zmocněncem ministerstva zahraničí pro energetickou bezpečnost **Václavem Bartuškou**.*

Martina: Václave, když jsme spolu opakovaně mluvili v předchozích letech, tak jsem párkrát měla takový dojem, jako by sis mezi řádky našich rozhovorů jaksi nevysloveně povzdechl nad tím, že politici tvá doporučení, rady, informace, varování, nikdy neberou dostatečně vážně. Něco mi říká, že v tomto rozhovoru už nic takového neprobleskne. Znamená to, že politikům už došlo, že energetickou bezpečnost je potřeba brát skutečně, ale skutečně vážně?

Václav Bartuška: Tak nejenom politikům, ale nám všem. Celé zemi. A to nejenom energetickou bezpečnost, ale bezpečnost země jako takové. Kdybychom měli tento rozhovor před rokem a říkali, že potřebujeme mít dobře vyzbrojenou armádu, asi by většina posluchačů tohoto pořadu říkala: „K čemu nám je to dobré? K čemu je dobrá armáda?“ Věřím, že po 24. únoru tohoto roku už si tuto otázku většina lidí neklade. Svět se velmi zásadně změnil a energetika je jen malou částí toho všeho.

Martina: Citelnou. V tuto chvíli velice citelnou. Nejcitelnější, musím říct. Nebo ne?

Václav Bartuška: Citelnou. Upřímně, Martino, pokud budou ceny energií a jejich dostupnost největší problém v této zimě, tak je to skvělé. To říkám s plnou zodpovědností.

Martina: Cítím za tím tu mrazivost, a není to jenom mrazivost zimy jako takové. Cítím v tom nukleární zimu?

Václav Bartuška: Tak uvidíme, kam až Rusko dojde. Rozhodně válka, která začala 24. února v otevřené podobě po osmi letech hybridní války, je rozhodně mnohem horší, než si Rusko představovalo. Původní třídní výlet do Kyjeva se změnil, jelikož proběhl osmý měsíc velmi těžkých bojů, a Rusku se nedaří dost dobře. Takže uvidíme, k čemu všemu ještě dojde. Energetika je jen malou součástí toho všeho.

Martina: Přesto bych řekla, že naše občany z logiky věci poměrně hodně zajímá. Pojdme si tedy s tebou, jako s odborníkem na energetickou bezpečnost, a s člověkem, který je tvůrcem, spolutvůrcem současné vládní strategie, o tom popovídat. Co nás čeká? Je podzim, jak jsme na tom s plynem? Jaká je politicky nezabarvená reálná situace? Máme se bát zimy?

Václav Bartuška: Bát určitě ne, ale rozhodně nás čekají tři složité zimy, o tom není sporu. Nahrazujeme ruskou ropu, zemní plyn, uhlí a jaderné palivo. Závazek, který jsme si jako Evropská unie dali letos v březnu, je, do pěti let, do roku 27, se zbavit Ruska kompletně. V ropě, uhlí, zemním plynu a jaderném palivu. Nejtěžší to bude právě v zemním plynu. Pro představu Rusko v loňském roce 2021 dodalo 40 % plynu, který se v Evropě spotřeboval, 155 miliard kubíků zemního plynu. Takový objem plynu nikde ve světě neleží volně na skladě, čili bude složité nahradit tento zemní plyn z části úsporami, z části jinými palivy, primárně uhlím, z části dovozy ze světa. Ale rozhodně nějaký plyn chybět bude.

Pokud budeme schopni se uskromnit a ušetřit patnáct procent spotřeby energií, tak jsme schopni tuto zimu zvládnout relativně slušně

Martina: Když to trochu vyhrotím, tak jsi teď řekl: 155 miliard kubíků plynu jen tak někde nenajdeme a nenahradíme ze dne na den. Takže, máme se připravit jen na utahování kohoutků, opasků, nebo jde v případě firem a provozů také o práci?

Václav Bartuška: Tak hodně záleží na tom, jestli budeme šetřit, nebo ne. Když se člověk podívá na dva ropné šoky, které zažil Západ, Spojené státy a západní Evropa. v letech 1973 a 1979, tak asi velká část úspěchu Západu v souboji s OPECem a Saúdskou Arábií, a dalšími ropnými exportéry, spočívala v přesvědčování veřejnosti, aby šetřila energiemi. Různé úsporné programy: v Německu se zakázal provoz aut v neděli, v Americe omezili provoz na dálnicích.

Lidé si uvědomili, že elektrina se musí někde vyrobit, a teplo podobně. Pamatujeme z dětství: „Nesvíí se někde zbytečně?“ Případně utahování kohoutků, aby nekapala voda.

Martina: Stop každé kapce.

Václav Bartuška: Přesně tak, a ono na tom něco je. A těch posledních třicet let po Listopadu u nás bylo mimo jiné obrovskou bonanzou konzumního života, mít všeho co nejvíc, a ještě víc, a ještě víc. A také v tom byla spousta plýtvání.

Martina: Ale na tom stála ekonomika, ekonomické perpetuum mobile, u kterého nám neustále někdo infiltroval, že to tak musí být.

Václav Bartuška: Já si pamatuji krásnou větu, když jsem byl na škole ve Státech na Columbi. Geniální věta, která popisuje kapitalismus tak, že „kapitalismus spočívá v tom, že si kupuješ věci, které nepotřebuješ za peníze, které nemáš.“

Martina: Abys udělal dojem na lidi, na kterých ti nezáleží.

Václav Bartuška: To už neříkali. To ne. Kupuješ věci, které nepotřebuješ, za peníze, které nemáš. A na tom je hodně. A jestli teď bude nějaká korekce tohoto vztahu ke světu, ke konzumu, k tomu, jak žijeme, jak se chováme, tak je to možná šok, který do jisté míry jako společnost potřebujeme. Protože dokud životní standard, který měl Západ, měli pouze lidé ve vyspělých zemích světa, tak to bylo pro planetu sice těžké, ale relativně udržitelné. Pokud by ale takový životní standard, včetně spotřeby ropy, plynu, a všeho měl mít celý svět, všech osm miliard lidí, tak to planeta prostě neunes.

Jenom pro představu: Když Čína před zhruba deseti lety přeskočila Spojené státy jako největší dovozce ropy na světě, tehdy ještě, 2010, 2011 USA dovážely ropu, tak v USA vyšla série článků, které říkaly: „Počkej, Číno, zbrzdi. Potřebuješ moc ropy. Máš moc velký apetit, a pak už nezbude ropa na ostatní.“ A Číňani udělali krásnou věc, vydali jednoduchou statistiku, spotřebu ropy na občana v barelech za

rok. A ta byla v USA 20 barelů na občana a rok – barel je nějakých 150 litrů ropy – Evropa 14, Čína 2 a Indie méně než jeden, a velká část světa má spotřebu ještě menší. Velká část světa ještě pořád nemá elektřinu, ani pitnou vodu.

Čili zpátky k otázce: Myslím, že pokud budeme schopni se z části uskromnit, řekněme v 15 % spotřeby, tak jsme schopni tuto zimu zvládnout relativně slušně. Pokud budeme chtít mít dál komfort, jaký jsme měli dosud ve všem, tak na to dojedeme všichni.

Základem bezpečnosti, přežití a obrany je vždycky dobré mít rezervy

Martina: Určitě se k tomu dostaneme. Já si totiž přesto stále chovám pocit a dojem, že jsme možná měli být trochu více předvídaví a že jsme měli možnost být možná na tuto situaci trochu více připraveni, když to řeknu pouze takto obecně. Co mi na to odpovíš?

Václav Bartuška: Že jsi ještě velmi zdvořilá. A zároveň si musíme říct jednu drobnou věc, že základem bezpečnosti přežití a obrany je vždycky mít něčeho rezervu. Mít něčeho víc. Takhle byl postaven ropovod z Ingolstadtu v devadesátých letech – ze západu, z Německa, jako záložní zdroj ropy.

Martina: To už by se teď nepovedlo. Že?

Václav Bartuška: Byl by jakoby navíc. Ale samozřejmě bez toho, že člověk má zásoby či zálohy čehokoliv, nemůže mít žádnou reálnou bezpečnost. A samozřejmě takový hodně tvrdý kapitalismus spočívá v tom, že ořežeš všechny zbytečné a zbytné výdaje, všechno, co je navíc, všechny špeky, všechny ty spojené a strojené zálohy, všechny záložní generátory. A celá genialita systému Just-In-Time (JIT) Delivery, čili dodávky pohonných hmot, dodávky polotovarů v reálném čase, spočívá v tom, že fabriky přesunuly své sklady k někomu jinému, takže nemají sklady v areálu svého závodu, ale...

Martina: Z hlediska strategie je to naprostá hloupost.

Václav Bartuška: Ale zároveň je to ekonomicky geniální. Prostě člověk hodí své zásobování na řidiče kamiónů, kteří musí přijet na bránu číslo 4 v 16:35 plus minus půl hodina. Ani dřív, ani později, a dovezou tam potřebný materiál v tu danou chvíli, takže firma ušetří za skladovací prostory.

Martina: V ideálních časech, řekněme ideálně ekonomické situaci. Ale v jakékoliv výchylce velmi krátkozraké, řekněme.

Václav Bartuška: Tak to ukázal covid. Když na jaře 2020 začal covid, bavit jsem se s autoprůmyslem, a ptal jsem se, nakolik mají zajištěné dodávky. A oni si byli velmi jistí, že mají všechno duplikované a triplikované a že všeho bude dost. A víme sami, že loni na podzim tři měsíce stála Škodovka, protože nebyly čipy, což je v zásadě jednoduché, relativně nijak sofistikované. Chyběly, protože výrobce byl daleko, a nebyl schopen dodávat.

Martina: Teď máme problémy s výrobou nábojů, protože není celulóza, která se vozí z Číny. A můžeme pokračovat.

Václav Bartuška: Otázka výroby vakcín – chybí lipidy a některé další proteiny. Myslím, že se o tom musíme naprosto vážně bavit, zamyslet se nad tím, a něco s tím udělat. Velká část z toho, co potřebujeme v okamžiku krize, je jakoby zbytná v dobách míru. Kdyby tady byl někdo, třeba ve vašem pořadu před rokem, a říkal: „Potřebujeme zvýšit výrobu dělostřeleckých nábojů a houfnic“, tak asi reakce tvých posluchačů bude v zásadě velmi negativní: „A k čemu je nám to dobré?“

Martina: Mých ne. Moji byli trochu předvídaví. Dobře, ale obecně: Co myslíš?

Václav Bartuška: Ptáš se mě na energetiku? Myslím, že mnohem větší litanii by tady asi vyslovili vojáci, protože v podstatě dvacet let říkali: „Naše armáda ztrácí schopnost bránit naše území, možná už v něčem i ztratila. Potřebujeme to, či ono, a nákupy zcela základních zbraní dosti dlouhé roky i desetiletí vážne.“

Drtivá většina společnosti měla od vstupu do EU a do NATO pocit, že je v totálním míru a bezpečí

Martina: Přesto musím zase kontrovat. Já mohu podléhat emocím. Já se mohu ekonomicky mýlit. Může se ekonomicky mýlit moje sousedka, ale vlády a odborníky si platím proto, aby byli předvídaví a aby dokázali obhájit určité věci. Pokud to neumí, pak nejsou na svých místech. A plejádu těchto chybných rozhodnutí – můžeme to vysledovat asi posledních dvacet let – a jejich ovoce, teď všichni budeme sklízet.

Václav Bartuška: Pozor, politici odráží veřejnost. Politiky si volíme proto, aby odráželi nás. A že by česká veřejnost chtěla v posledních dvaceti letech vydávat peníze na obranu nebo na své bezpečí, to jsem si opravdu nevšiml. Opravdu ne. Kromě malého segmentu lidí. Drtivá většina společnosti měla od vstupu do NATO, a hlavně od vstupu do Evropské unie, pocit, že je v totálním míru. Čili posledních 18 let říkám České republice „Obětín“.

Martina: Ale to není jenom otázka České republiky. A pak je to vlastně selhání jejich lídrů.

Václav Bartuška: Lídři byli zvoleni znovu. Myslím, že ke cti odborníků bezpečnostní komunity, služeb, armády a dalších je: Člověk může napsat mnoho podkladů pro vládu, ale samozřejmě politici chtějí být znovu zvoleni, a říkat lidem na náměstích nepříjemné pravdy se chce málo komu. My vždycky říkáme, jak byl úžasný Winston Churchill. Winston Churchill říkal pravdu, že Hitler znamená válku. Od roku 33 to říkal neustále. Ale v roce 39 Britové děkovali Chamberlainovi za mír na 50 let, a Churchill se stal premiérem až v květnu 40, když už dopadaly bomby na Londýn. Takhle to reálně je. Demokracie znamená ve finále opravdu vládu lidu. A pokud lid jako takový nechce vojenskou službu, nechce výdaje na obranu, tak vláda tyto postoje odráží. Kdyby nějaký český politik před rokem, dvěma, třemi řekl, že by prosazoval povinnou vojenskou službu, tak ho smete česká mediální scéna. A ve volbách dostane co? Dvě procenta?

Martina: Je to možné. Možná, kdyby měl schopnosti lídra, tak veřejnost přesvědčí. A možná je to naivní. Ale pojďme teď reálně řešit situaci, kterou tady máme. Jaký je nejlepší scénář letošní zimy, a jaký je nejhorší?

Václav Bartuška: Musíme toto téma rozdělit do několika ...

Se zásobníky, které máme u nás naplněné, a se stálým tokem plynu ze západu, bychom měli být schopni tuto zimu zvládnout

Martina: Plyn. Bavme se pouze o plynu. Posléze se budeme věnovat pouze elektřině. Slíbil jsi, že mi věnuješ nějaký čas, tak to rozebereme.

Václav Bartuška: Ano. Zatím k plynu. Už v červnu jsme získali kapacitu LNG terminálu v Holandsku, Eemshavenu. Ještě bych se vrátil k rychlosti výstavby, to je dnes naše zásadní slabina, rychlost, jakou je schopno reagovat Německo, Holandsko a další země, pomalostí, jakou reagujeme my. Prosím, zeptej se na to ještě jednou. Budu rád. Máme terminál, nebo část terminálu v Holandsku, jednáme velmi intenzivně s dalšími sousedy, a podotýkám, že za sousedy považuji nejenom Německo, ale i Polsko a další země, které jsou v Evropské unii a u moře. Čili Holandsko je v tomto směru také soused, podobně jako třeba Itálie. Jednáme s dalšími sousedy o dalších možnostech i v této chvíli, kdy kompletně stojí Nord Stream 1 i 2, a ze Slovenska k nám plyn teče posledních osm let, pořád tam teče plyn přes Německo, norský, holandský a z LNG. Takže ještě v září jsme tlačili plyn do zásobníků.

Otázkou samozřejmě je, jaká bude zima. Údaj o počtu kubických metrů v zásobnících je jenom velmi orientační, protože pro představu, naše spotřeba plynu v létě je celostátně okolo deseti miliónu kubíků plynu denně, celostátně. V zimě, v těch nejchladnějších dnech, je to okolo padesáti miliónů kubíků denně. Během ledna většinou okolo 40, 45 miliónů kubíků, a v dalších zimních měsících okolo 35 milionů kubíků. A říct, že tudíž nějaké množství kubíků plynu v zásobnících rovná se tolik a tolik dnů lze

v nějakém průměru, ale vždycky se porovnává s průměrem posledních pěti let. Nicméně zima může být teplejší i chladnější. Čili uvidíme.

V této chvíli podle scénáře NET4GAS, provozovatele plynárenské přenosové soustavy, platí, že bychom se zásobníky, které máme u nás naplněné, a se stálým tokem plynu ze západu, který k nám pořád teče, měli být schopni tuto zimu zvládnout.

Martina: Podle některých zdrojů musí v zásobnících, třeba na Moravě, zůstat poměrně velké množství plynu, asi třetina, aby se nepoškodily.

Václav Bartuška: Strašně záleží na typu zásobníku. Máme různé typy: Vrtaný zásobník v Hájích tady u Prahy. Máme moravské. Záleží na typu zásobníku, ale zhruba je to mezi čtvrtinou a třetinou plynu. Ano.

V normální situaci patří plyn v zásobnících jejich majitelům a těm, kteří jej od nich nakoupili. Pokud je ale vyhlášen nouzový, nebo válečný stav, patří té zemi, kde se nachází.

Martina: Bavorsko se nechalo slyšet, že co se týká zásobníků RWE, je tento plyn jejich, což mnohým lidem způsobuje trochu strnulost. Čí je? Jak to vlastně je?

Václav Bartuška: Do vyhlášení stavu nouze, ať už v Bavorsku, či u nás, je plyn obchodníků, případně státu, pokud si to zaplatil. České republice česká vláda nakoupila část plynu, zhruba čtvrt miliardy kubíků, už během března skrze správu státních rezerv. Za druhé skrze ministerstvo průmyslu a obchodu vypisovala aukce pro cílové obchodníky. Chci po obchodníkovi, aby v tomto zásobníku měl do konce února příštího roku nějaký objem plynu, a za to mu připlatím nějakou prémie. Takhle podobně se naplňují zásobníky v Německu, a i jinde v Evropě, protože byla snaha přimět obchodníky s plynem, kteří se báli toho, že v létě bude plyn drahý, a v zimě bude levnější, aby zásobníky plnili. Čili tam, kde stát připlatil, nebo si napřímo plyn koupil, ho samozřejmě kontroluje. Ostatní plyn mají v rukou

obchodníci s plynem, ti, kteří si koupili, podobně, jako tvoje auto patří tobě a toto studio patří tvé firmě. V okamžiku, kdy by vstoupil v platnost nouzový stav, nebo dokonce válečný stav, je to samozřejmě jinak. V tu chvíli má stát nad těmito zásobníky plnou kontrolu.

Martina: A tím pádem Německo? To znamená, že v tu chvíli se nás...

Václav Bartuška: Tak to je starost Německa. My máme na našem území třeba tři miliardy kubíků plynu. Takže jinak by to byla otázka každého státu sám za sebe. Samozřejmě.

Martina: A proto jsi svého času řekl, že v případě, že by byla zima dlouhá a plynu nedostatek, tak by vše záviselo na solidaritě ostatních členských zemí Evropské unie a ochotě nám pomoci? To je věta, která mě vyděsila.

Václav Bartuška: Ale ona platí oběma směry. My jsme zároveň exportérem elektřiny, kterou potřebuje třeba i právě Německo, nebo Rakousko. V unii jsme si vyzkoušeli oba dva přístupy v době covidu. Během března a dubna to byla taková politika: Já na prvním místě, a všichni ostatní za mnou. Zavírání hranic.

Martina: Zabavování zaplacených kamiónů s rouškami, a podobně.

Václav Bartuška: Ano. Což nebylo úspěšné pro nikoho. Nejúspěšnější politika byla společná, v případě vakcíny. Prostě tvrdě. Naprosto tvrdě světu sebrat všechno, co bylo k mání. To udělaly Spojené státy a Evropa, zachovaly se naprosto tvrdě, a myslím, že veřejnost to v zásadě vítala. Kromě antivaxerů. Chápu. Ale myslím, že veřejnost, lidé, tento tvrdý přístup unie, která bránila své občany, asi na úkor zbytku světa, v zásadě rádi vítali. Čili spolupráce nám přinese výsledek mnohem lepší než být každý zvlášť.

V zimě zažijeme naprosto mimořádné situace, takže bude nutné uzavřít školy a některé veřejné prostory, protože velká nákupní centra na okraji měst mají spotřebu jako okresní města

Martina: Řekl jsi, že v případě vyhlášení stavu nouze přestává být plyn obchodníků, ale stává se zbožím té které země, a že my zase máme elektřinu. Znamená to, že je dobré, že se navzájem držíme v kleštích? Nebo se hovoří o spolupráci?

Václav Bartuška: Ale tak můžeš to brát těmi, či jinými slovy, ale to, že česká ekonomika vyváží z 85 procent do zemí Evropské unie, je fakt. Potřebujeme Německo, ale také Slovensko, Polsko, Rakousko, Holandsko, Itálii a další země. Oni zase potřebují nás, jako dodavatele, nebo konzumenty zboží, nebo finální výrobce něčeho, co potřebují oni. Jsme velmi propojeni mezi sebou. Čili, můžeš to chápat tak, že by bylo lepší, kdybychom byli konotací. Tento svět má jednu konotaci, jmenuje se Severní Korea, ta má všechno své. Nejsem si úplně jist, že bych já nebo ty tam chtěli žít.

Martina: Tak ono to má opravdu mnohé konotace, a Severní Korea je poměrně drsný příklad.

Václav Bartuška: Ale je to tak. Je jediná v tomto světě.

Martina: Ano. To znamená, že jenom Severní Korea je sama sobě ostrovem.

Václav Bartuška: Ano.

Martina: Jaký je nejhorší možný krizový scénář na tuto zimu? Určitě je musíte zpracovávat. Musí se zpracovávat i věci, které doufáš, že nenastanou. Ale ty víš, že já s malováním čertů na zed' nemám potíže. Tak, prosím, pojďme jednoho načrtnout.

Václav Bartuška: Myslím, že se odehraje něco podobného covidu. Že zažijeme naprosto mimořádné situace, že bude nutné uzavřít možná školy a některé veřejné prostory. Pro představu, velká nákupní centra třeba na okraji velkých měst mají spotřebu podobnou, jako okresní města.

Martina: Svého času jsi říkal, že nákupní centrum Černý Most, Zličín, má spotřebu jako třicetitisícové město.

Václav Bartuška: Ano. My opravdu spotřebováváme spoustu energie na věci, které jsou fajn, a já chápu, že obchodníci mě nebudou mít rádi, když toto řeknu, ale já si pamatuji třítydenní uhelné prázdniny v roce 79, kdy jsem byl na základní škole. Prostě nebylo dost uhlí a málo elektřiny, a stát se s tím musel nějak vyrovnat. Teď jsme dva roky zažili lockdowny a omezení. Já věřím, že lockdowny jako takové nutné nebudou, ale možná bude nutné vypínat některé spotřebitele, to se může stát. Ano. Regulační stupně jsou jasně definované, a na prvním místě budou vždycky domácnosti a kritická infrastruktura. Čili nemocnice a další. A pokud se budou muset zavřít třeba školy, na měsíc, na dva, tak v tom nevidím, upřímně řečeno, žádnou velkou katastrofu. Spíš bych se bál o podniky. To se bojím víc.

Pokud někdo čeká, že pojedeme příští tři zimy bez mrknutí oka, aniž bychom si čehokoliv povšimli, tak mohu pouze popřát, aby mu tento optimismus vydržel. Bude to zkouška pro vlády i občany.

Martina: Tak samozřejmě podniky pak generují jednak výpadky ve výrobě, ale kromě toho také určitou armádu nezaměstnaných, a tím pádem další sociální nepokoje. A když děti nepůjdou do školy, tak to bude vypadat jako za covidu, to znamená, že se toho na většině škol moc nenaučí a že se zase trochu více naplní ordinace psychiatrů, což tedy je věc, kterou teď sklízíme. Ale to bych na tebe už asi házela viny celého světa.

Václav Bartuška: Pokud někdo čeká, že pojedeme příští tři zimy bez mrknutí oka, aniž bychom si čehokoliv povšimli, tak mohu pouze popřát, aby mu tento optimismus vydržel. Myslím, že to bude zkouška pro nás pro všechny, pro vlády i pro občany, a věřím, že to zvládneme, protože ve finále jsme mnohem odolnější, než si připouštíme. Zvládli jsme ve finále covid bez rozpadu společnosti, bez barikád a bez nějakých masových protestů v ulicích.

Demonstrace, to všechno bylo, ale odolnost Západu je mnohem vyšší, než si připouštíme. Jsme v běžném životě mnohem křehčí, mnohem

rychleji vytahujeme kapesníky a pláčeme, než třeba Rusové. Na druhou stranu už vidím, jak jsou vyzbrojené naše jednotky, a jak jsou vyzbrojeni ruští mobilizovaní muži, a převaha je zcela evidentní.

Martina: Jsme odolnější, než si myslíme, to máš asi pravdu. Ale teď se nám tady tyto věci, zmínil jsi covid, načítají. Pojdme si říct, jak se vlastně stalo, že jsme se nechali takto zahnat do kouta? Že se Česká republika ocitla v tak těžké závislosti na dodávkách ruského plynu.

Václav Bartuška: Bacha. Jestli můžu.

Martina: Ano.

Václav Bartuška: Tohle je strašně blbý novinářský trik. Vezmeš tabulku zemí v Evropské unii, kolik kdo dováží ruského plynu, a vyjde ti z toho, že nejhůř je na tom Lotyšsko, Česká republika, Rakousko a Maďarsko. Ale důležité je podívat se na energetický mix dané země, z čeho vyrábí elektřinu a teplo, případně pohonné hmoty. A tam je na tom Česká republika stejně jako Německo a Lotyšsko. V Evropské unii jsme na tom vyloženě dobře. Nejhůř je na tom je Rakousko a Maďarsko, protože vyrábějí elektřinu také ze zemního plynu. My máme elektřinu primárně z uhlí a jádra, čili zemní plyn je u nás převážně pro vytápění. Máme pouze dvě plynové elektrárny, které navíc můžeme kdykoliv vypnout, nejsou pro výrobu elektřiny nepostradatelné, Počerady a Vřesová. Jsme schopni si zvládnout výrobu elektřiny bez zemního plynu. Ale v unii jsou země, které se bez zemního plynu neobejdou.

| VÁCLAV BARTUŠKA

■ ■ ■ ■ ■ (2 votes, average: **3,50** out of 5)

>> Podpora

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> **Pravidla diskuze**

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím pravidla diskuze.

>> **Jak poslat článek?**

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena **zde**.

•
wenkovan napsal:

09/11/2022 (06:52)

Geniální věta, která popisuje kapitalismus tak, že „kapitalismus spočívá v tom, že si kupuješ věci, které nepotřebuješ za peníze, které nemáš.“ – typický levičácký žvást.

Odpověď